

Павлина Петкова

СПОМЕНИ ОТ ХЕРБАРИЯ

Стихотворения

Павлина Якимова Петкова – автор, 2022
тел: 0897029117; e-mail: pavl_5kova@abv.bg
АСТАРТА – графично оформление, 2022

ISBN 978-954-350-

РАЗМИСЛИ НА ЛУННА СВЕТЛИНА

Будна съм. Сънят бяга от клепачите. През отворения прозорец съзерцавам луната – пълна като житена питка се е търкулнала по небето.

Мисълта ме отнася назад във времето. В годините на детството забравимо.

В махалата бяхме много деца. Една голяма тайфа. Повечето все мои братовчеди. Голям род. Нямаше празна къща. Като се замисля, всички бяха с по две, а имаше и с по три деца. Живот кипеше. Смях и олелия изпълваха дните. Безгрижни бяхме. Играехме на воля. А през зимата какви пързалки бяха! Снегове дълбоки. Ехото се носеше от баир на баир. Падахме, ставахме, целите в сняг покрити. Не усещахме студ, а лицата – червени като ябълки. И преспи имаше, големи. Тунели правехме, замъци и снежни човеци. Приказни градове. Прибирахме се изморени, но лъчезарни. Очакваше ни мама с билков чай и топли изпечени курабии. Кръвта ни се сгряваше. Пренасяхме игрите в съня.

Нямаше компютри и електронни игри, но бяхме... бяхме много щастливи. С природата сраснали, заредени с енергия, кипящи за игри.

А сега децата, затворени в своя кибернетен свят, растат като самотни дървета. Хранят се с претоплени ястия в микровълнови фурни. Хот-дог, кроасани, вафли и всякакви тестено-сладки храни запълват с реклама екрана. Не търсят по небето съзвездия, не отправят поглед към Млечния път. Изгревът не ги вдъхновява. Природата не съзерцават, затворени между панел и бетон.

Боли ме душата! Как да растат здрави и силни?! А Родината ни е китна хубавица! Богата с приказни планини, низини, реки и езера.

Няма кой да пуска хвърчила и с вятъра да се гони.

Ден след ден оредява страната ни. Един след друг поемат пътя към чужди страни. Не ги виня! Не опазихме нашия малък рай. Позволихме на тия управници сребролюбци да прокудят чедата ни да търсят по-добър живот и реализация далече от род и Родина.

„Дърво без корен“. Прав е творецът, произнесъл тези съдбовни думи. Глобализацията разтури семейства. Надеждата за светло бъдеще запрати младите далече от корена им. Светлината в домовете гасне една след друга. Затварят училища, детски домове се превръщат в приюти за стари хора. Лиани и троскот се настаняват в китните до вчера градини. Възрастните хора вместо спокойни старини, се принуждават да учат компютри. Интернет е връзката с децата им по света. В ръцете си не внуци държат, а ликове, запечатани на хартия. Спазми стягат гърдите. Пролетите сълзи няма кой да види!

Гледам небето и сякаш звездите ми намигат – Щастливка!

В леглото до мене внучето спи спокоен сън.

Луната е сякаш житената питка от приказката, обикаляща своята нива.

Павлина Петкова

РОЖДЕН ДЕН

На щастлива дата
викът ми накъсал тишината...
В събуденото утро
първа глътка въздух
в гърдите съм поела.
По зодия – риба,
но не съм мълчалива.
С думи за обич
стихове реда.
Чета ги на птиците,
на вятъра, на мартенската мъгла.
Пролетна съм.
И от погледа ми се раждат
бели кокичета.
Тополка съм.
Зеленоока.
Душата ми за полет мечтае
и силни крила.
Под дланите ми пъстрейат поля.
Снежно поточе –
в съня ти бълбукам...

БОСИЛКОВЦИ

Босилковци – притихнал бащин дом...
Радост си и болка,
бян и незарасла рана...
Път си неизвървян,
нестигащ вече до мама.
Пристан си в очите на татко.
Въздишки по птиците,
свили гнезда в дърветата.
С премрежени очи ме гледа
притихналата къща.
Под стрехите – спомени
за слънчевото детство.
Виждам как след дядо на откоси
времето полягва.
Баба със сълзи и песни
замесва хляб за децата.
Мое село, босилков мирис
и храм на душата ми.
Идвам при теб, посрещни ме!
Нося ти дар – стихове,
в сърцето родени.
Ако някога вечерта над мене
протегне ръце
и пререже пъпната връв,
душата ми пеперудена
в звезда ще се превърне –
ориентир към тебе,
Босилковци, молитво моя!

СЕЛО С ИМЕ НА БОСИЛЕК

Там, където между баирите
са накацали къщи сред дворове и люляк,
е сгущено село.
Завинаги оставаш ти, село мое,
на което предците слезли от Балкана суров,
от твърдата ти гръд сила добили.
Равнината поливали с потта си,
с длани напукани и мазолести
мерите разорявали и със семе оплождали.
Мое село, в което преди век
светлина и просвещение
огряла будната младеж –
свое читалище с надежда и вяра
сътворили. „Просвета“ го нарекли.
Красиво си, мое село!
Родовият корен в теб все ме връща,
където в бащината къща
лястовици дом градят.
В птичите песни
дочувам гласа на мама
и аз сега, макар голяма,
събуждам спомените детски
и най-щастливите ми дни.
Поклон пред теб! Бъди!

РОДНО СЕЛО*

Връщам се в теб отново и отново.
Не само в спомени, а по пътя,
извит като змия към сърцето ти.
Омара е зашила хълмовете с небесата.
Жега се е настанила между накацалите къщи.
Обичта ми жадна запечатала е тази картина.
Божествен благодат, сгушен в пазвата
на душа все още жива.
В теб витаят древни тайни –
тропот на копита, звън на колела и менци,
когато от Балкана в равнината
място за надеждите намери.
Под купола от звезди
своя корен засади с мечти и тайни.
Там, край извора клокочещ,
с мравки и зверове се сприятели.
Утрото уханно спокойно
да те среща за новия ти ден.
Родно село, ти ми даде първата искра,
любовта в мен за живот разпали.
Тук почиват костите на мама
и венци от слънце денят ѝ оставя.
Татко още си говори с ветровете,
изпраща поздрави на дядо и баба.

---

* Село Босилковци (старото му име е Чатма) – село на балканджии, заселили се в равнината.

Прагът притихнал ме очаква.
Красота неземна, малък рай,
в сърцето и душата си те нося.
Длани да протегна – слънцето,
опечена погача, с благодарност
да ти поднеса – уханни спомени.

ЖИВОТ БЕЗ СВЕТЛИНА

На закритите две училища в с. Босилковци

Просветни слънца на двата хълма,
изгасна вашата светлина.
Не бръшлян, а пустош, трокот,
самота във вас се вселиха.
Замлъкна школският звънец.
Няма детски смях и врява.
Няма учебни помагала,
букви, безплодно семе
не кълни в читанките,
останали в прахта.
Стрелките на часовника
паяк в безмълвие е оплел.
Портретите, картините, атласите
в забрава тънат.
Ветрове обхождат празните класни стаи.
Довчерашните ученици
вече са мъже, жени и старци.
Угасна пламъкът, а без светлина
и просветно дело
коренът линее за своите деца.
Кой пред Бъдещето вината ще изкупи?

***

Село, местило своите къщи
в дни на мор и болести неустоими,
орисани с води студени.
Старини, скрити под наносите на земята,
история, съхранила душата на времената.
Паметта е билка лековита –
на култура древна генокод
за поколенията.
Всеки камък на старата обител
е отпечатък на бит
и душевен комфорт.
Шепти земята спомена
за черния загар след жътва
и въздиша за тропота
на Аспаруховата войска...

ДЕТСТВО

Детство, изваяно от игри
с хартиени кораби
към морето – живот пътува.
Колко голямо е то?
Между земята и небето?
Мечтите – хвърчила
към неоткрити светове,
се нижат, подмамани от ласките
на слънцето.
Детството –
под бащиния праг
щурец, опъващ своя лък.

***

Тъничко гласче
на самотно птиче оглася
на есента поредния ден.
На него може би приличам.
Мечти несбъднати
избуяват,
обречени в забрава.
Огнището в камината-живот
е дом за отмиращия здрач.
В сънищата приказки се раждат
от детство и незнаен разказвач.

БАЩИН ДОМ

I.

Залезът се спуска зад баира,
обагрят могилата в слънчогледов цвят.
С дъх на билки полето посреща вечерта.
Дърветата приютяват на птиците песента.
На крушата до стария дънер две котета,
съхранили слънчевата топлина.
Нощта разтваря своите обятия
и грейва пламъкът на звездната вселена.
Светулкови сънища под серенада на щурци.
Сенки-веди се прокрадват край бащината къща.

Лято е. Спомени от детство.
Душа, преливаща от чувства
многогранни –
радост и болка.
Сърдечният ритъм на земята
във вените ми пулсира.

II.

Бащиният дом
с огнището, в което
вятърът скимти
и спомени тъга навяват.
Как въгленче надежда
да открия
за космическата връзка
с тебе, мамо?
Скърцащите панти
на вратата към отвъдното
затварят пътя между нас.
Нозете ми за път са готови,
ако знам, че някъде ме ти
очакваш.
Неспокоен дух зове ме:
„Ела, ела, ела...
Тук е твоята Голгота“.

***

Дом запусъял със срутени комини,
където вятърът дори не спира за почивка,
е свърталище на прилепи, змии, врани...
Прозорците са слепи за изгреви и залези.
Там отдавна няма човешки смях.
Само кучета пътеки проправят
през треви и шипкови храсти.
Прагът е обрасъл в мъх и троскот.
Но ти, пътнико, затвори очи!
И ще усетиш духа
на стопанка, над нощвите приведена,
месеца хляб за Бъдното.

***

В старата къща бродят сенки
и неосъществени мечти.
От портретите по стените извират спомени
и връщат времето обратно.
Не търся стари любови – угаснали чувства.
Не диря измамни приятелства – покрити с прах.
Дърво съм – в бъдното гледам,
свивам гнезда за своите птици-деца.
А старостта отсрочка ми дава.
Слънчо при мене се спира
в погледа нежен на внуците.

ПРЕД ПРАГА НА ЕСЕНТА

Домът на татко, построен от дядо,
се руши под товара на годините.
Рони се зидарията, поддават гредите,
проядени от дървояди.
Дядо, отдавна нарамил торба,
пасе небесно стадо.
Баба е там. И мама...
Берат цветя в надоблачни градини.
Татко реди отдавнашни спомени –
златни нишки в сънищата си.
Млади фиданки от внуци и правнуци
вият край него снаги.
Прижуля слънце. Наближава и моята есен.
От стихове кошница плета
за плодовете, оставащи след мен.

БАЩИНО ОГНИЩЕ

Село, сгушено във равнината,
какво за нас си ти?
Детството ни в спомени остана
под стряхата на бащиния дом.
Младостта ни – вейка бяла,
разсипа своя цвят.
Животът ни разпръсна
по всичките посоки на света.
Едно е слънцето над нас.
Един е прагът на роден дом.
Към залеза на своите дни вървим –
далече е, но гърдите спазъм свива.
Умората в делника се настанява.
Натежават стъпките обратни.
Как при тебе да се върнем,
бащино огнище?
Там почиват спомените
за нашите деди.

КОСАЧ

На баща ми Яким

Ливадно сено татко коси.
Събира зеления дар на земята.
На билки прекрасно ухае.
Мисълта ме отнася
за Кралимарковски стъпки.
Дъхти въздухът на мента,
мащерка, риган и сминдух.
Омайно биле дали ще открия
и билка за сън, за надежда?
Ритуално се ровя в тревите,
подплашени щурци скачат далече.
Косата проблясва сякаш,
лъчите пред нея полягат.
Свисти и пѣдпѣдък ѝ приглася.
Дълъг летен ден, а казват:
„Ден година храни!“

ПРОЛЕТ

На дядо ми Петър

Дядо стадото изкарва,
звънци
събуждат пролетта.
Скачат на воля
агнета игриви,
кипи във вените
кръвта им млада
и сякаш се светът събира
в благоденстващия
слънчев ден.
Стопиха се последните
смалени преспи.
В зелена дреха
земята се облече.

БАБА

В памет на баба ми Пена

На булчинския сандък
капакът прояден пред мен се разтвори.
Не чеиз пъстър в него лежеше,
а дар за последния ѝ земен път –
риза от кенар с извезани шевици,
рокля от тъкано платно като чернозем,
за главата – баръш от сърма,
плитките да скрива.
Обувките ѝ още помнят такта
на последното хоро.
Спазъм сви гърдите ми! Защо?
Молец прояде нишката на дните.
Баба полетя, ефирно лека –
хубост, разцъфтяла в уханен цвят.
Дървояд сега дълбае
въздишките след нея.

ПРИЯТЕЛЮ ДАЛЕЧЕН

С въглен от нестинарски огън
пиша писмо.
Мой незнайни приятелю,
как е времето в твоята
географска ширина?
Как живеете,
как се обичате
и прекарвате дните си?
С шепот на притихнал вулкан
търся дия, белег да открия
за вашия прекрасен свят.
След уморените ми от бродене крака
остават следи незаличени.
Всяка вечер под небесния купол
с мастило, наслоено от тъга,
пиша писмо.
Изминаха години
и аз продължавам да те измислям.
Дано те открия!
Но ти си тук – в пулса ми ускорен,
във въздишките среднощни.
Виждам те – с усмивка от розов цвят.
Пролетно ми е. И песенно.

ГЕРГЬОВДЕН

Камбанен звън се носи
с крилата на птици.
Сребристи звуци
отекват над града.
Празник е!
Свети Георги гледа от иконостасите
и разпръсква своята мощ.
Каменни зидове
с изографисани светци
още пазят спомена
за нашите предци – праведни мъченици.
Камбанен звън, пробуждащ душите ни
за обич и светлина в човешките сърца.
Молитва за вяра към небосвода се издига.

Тих дъждец капки-жълтици рони.

УЧИЛИЩЕ МОЕ

Училище мое, сега си разруха!
В гърдите си пазя най-светлия спомен –
духовна светлина, с която пътя ми огря.
Парадният звън заличи тишината.
В запустелите коридори паяци мрежи плетат,
спомени изпълват празните класни стаи.
Къде са смехът, песните, лудориите,
които повдигаха адреналина
за знания, самоусъвършенстване и висота?

Училище мое, сега си болка
от въглени в огнището на миналото!
В настоящето как на внуците да обясня,
че светлина си разпръсквало,
познания за света и реч омайна?!

Ти храм си в сърцето ми!
И олтар, в който своите стихове
поставям.

ЦЪРКВА

Белее снагата ѝ – каменен зид,
смирена, със свод, който напомня
за отвъдния свят.
Камбана припява с протяжния си глас,
напомня за празник и помен.
Светии ни гледат от лоното
на нейната твърд.
За молитва длани събираме
и прошка искаме тук и отвъд.
Псалми звучат в ушите ни,
сякаш ангели песен припяват.
От тук ли са черпили вяра
нашите далечни деди?
За сватба и смърт,
за кръщение и обред
безмълвно врата е отваряла
мирянин и грешник
в себе си да приеме.
Ехото още пази стъпки
от отминали, прашни дни.
Може би очаква
дали ще дойде блудният син.
Пролет, застлана с килим от цветя,
зиме покрита с преспи от сняг.
Богата със своите фрески,
ний търсим в твойта обител
духовно спасение.

***

Връщам се към своя корен.
Посреща ме окапалата шума –
писма на времето,
неполучени от мен.
Кой ли вятър скитник
е прегръщал дърветата
и е надничал в празните гнезда?
Мене ме е нямало.
Златният дар на есента
гние по земята неприбран.
На върха останало листо
сякаш упрек ми отправя.
Смали се денят ми.
В очите дъждът се приюти.
Мама я няма.
Връщам се към миналото,
а настоящето какво ли ми отрежда?
С въздишка следя танца на пеперуда.
Тишина.
Пулсът учестено бие.

СТАРИЯТ ДОМ

I.

Спомен в мене изплува
за старата ни къща.

Отдавна ги няма
баба и дядо.

Огнището в мислите
огън разгръща.

Сякаш къкри
гърнето с боб.

Ухае на джоджен.

Как да доловя отново
песента на щурците?

Заяде ключето
в ръждясалия катинар.

На спомените сбогом
как да изрека?

II.

Сгушен в пазвата
на старата круша,
наметнал шал от бръшлян,
кротко въздиша дом запусял.

Ключът
от прогнилата врата
е загубен.

Ветрове-змейове бродят
из празните рафтове
и премятат листи
от пожълтели книги.
На стената – избеляла снимка,
запечатала маса, стол
и девойка красива.

Кълвач сред клоните
спомени кове
за бъдното.

В ЯНТРА СЕ КЪПЯТ ЗВЕЗДИТЕ

Слънцето, надвесено над Янтра,
вода отпива с житна сламка.
От миналото ечат копита.
Със самородно злато
върбите се закичват.
Време е веслата да поемем –
кормчии на живота свой.
Чезнат светлини,
нови се явяват.
От кулата часовникът
на времето приглася
на детски смях.

НОСТАЛГИЧНИ СПОМЕНИ

Домът е свит под
бяла пухена завивка,
а дворът тъне
в тишина.
Вятърът се сгушил
в мрачна кучешка колиба.
Няма никой.
Дори проядената врата
не скърца с разбитата панта.
Мама е отвъд,
където времето отмерва
с друг аршин.
Татко е сред
неповторимия свят
на внуци и правнуци.
В сънищата му –
аромат на дъхави дюли,
а любимите очи – слънчеви зайчета.
Загледан в здрача,
мисли за оставащите дни.
Хоризонтът се смалява.
Хлад се настани в душите.
Вън вали, вали, вали...

ПРЕДЦИ

Заклещени между думи и спомени,
търсим съзвучие в незарасли рани
зад трънливата ограда на тишината.
Гробовната бездънност на болката
разпалва жаравата в душите.
Спасената от сълзи земя
не усеща тежестта на нозете ни.

Греховни сме, Боже!
Каква ли ще ни е съдбата утре?
Като есенни листа се ронят дните ни
и мълвите в паяжини ни оплитат
от хладината на протегнати ръце.
Разпадат се дирите ви.
Сега сте лик от пожълтели снимки.
Къде захвърлихте товара
от приведените си плещи?
В безкрайността сте птици
на Духа вселенски.

ПАИСИЙ НИ ЗОВЕ ОТ ОТВЪДНИЯ СВЯТ

Страда българският род.
От пренаписана история
гори душата ми
във всекидневна клада.
Кой грешен е във спора
между робство, присъствие
или съжителство?
Надежда в Бога ли да дирим,
че святата истина е преиначена?
От стената Богородица ни гледа.
Левски, Ботев, Вазов... ни обръщат гръб.
Къде брод за истината да намерим?
Душевна безизходица предвещава беди.
За жълтица чуждопоклонничество
продадоха духовната ни свобода.
Алчност и ниски страсти
се настаняват между род – родина.
Моля се в храма на живота!
С вопъл отново Паисий зове!
„О, неразумний юроде...“
отеква от отвъдния свят.

***

Денят е изпълнен със суета.
Нима не дочуваш шепот на копита,
идващ от прастари времена?
Зове те с глас на древна струна,
а може би е песен на Орфей.
Под очите тъмни кръгове,
напомнящи за кестени
през есента.

ЖЪТВАРСКО ВРЕМЕ

Небето с изсветляла дреха от многото жар
събужда изгрева на дългия летен ден.
Жътва е. Златни класове приканват
младо и старо да ги прибере.
Сърпове и паламарки свистят
в забързан ритъм. Времето напират,
изгарящо слънце от гърбовете не слиза.
Очи зачервени, вадички пот по телата.
Гръбнакът боли от тежкия небесен топлик.
Над чакъмните песни политат,
обхождат нивята и благославят житата.
Сред зноя на дните мигове свидни се раждат,
низи от безценни предания,
преплетени с пъстри шевици,
в люлки, тъкани с майчини песни.

***

Свети Илия затропа с колесница,
разцепи небето.

Дъжд потòпен над земята
изля.

Грамади от наноси мътни
на печал и разруха
се спускат по набразденото чело
на деня.

Стенания се блъскат
между кал и тиня
в снижената вис.

Господи, къде е вратата
на безпътното време?

Към Итака ли ни води
или към Голгота?

Или е време за възкръсване?

ЛЮЛКА ЗА СПОМЕН

В сезона, когато житата сменяха своя цвят
и небето се изпълваше с птичи крила,
незнайно гласче в утрото ми нашепва
думи за обич, някога между нас била.
Гостенка от бъдното ли размята на вятъра коси,
или стрелките на стария часовник известиха
за минала среща в друг един живот?
Дали бях пеперуда с точки по крилата
или преродена с рокля на цветя?
Времето беше спряло,
за да ни срещне отново под майския дъжд.
Любовта ни избуяваше макова.
След нас ще танцуват лъчите на слънцето
и ще плетат люлка за спомен.

***

Утрото отпива сутрешен чай
от чашата на езерото.
Събуди се от жажда свито цвете,
забравило нежната ласка на топлия бриз.
Лятото забързано сбира плодовете.
И за есента нещо ще остави.
Една пътека ще заблести под погледа на луната,
по която двама с тебе ще тръгнем.
Ще засветят прозорците на домовете
и познати гласове на деца и внуци
ще ни посрещат с любов.

***

Тишина.
В утрото на есента ми
все още птиците мълчат.
Тъга изпълва мисълта
за разтворена
чашка на цвете.
Думи-пчели
бръмчат
в съня недосънуван.
Сняг е въвн.
Хлад сковава душата.
Пренареждам стаите
от спомени.
Черно-бели снимки,
незавършен стих,
крилати фрази
пърхащи
политат
в търсене
на духовна светлина.
Есенно ми е.
Слънчеви цветя
ще посадя.

***

Разгръщам сънищата.
Съзирам Окото
библейско.
Надничам
във Всемира.
Откривам те,
мое подобие
от друг един
живот.
Преродена от сълза
изгасям огъня
под стъпките
на нестинарка.
Душата ми
гори!
Не от въглен.
Гори ме
от човешка злоба.

Премитам
хорското сборище.
И пея,
надмогнала
болката.

НА ТЕЗ, КОИТО...

*– На мъртвите те са, о, сине, очите –
на всички, умрели за своя народ.“*

Иван Йончев

По мрамора четем имената им.
Намерили покой в земята черна
на майки и любими.
Кръжат соколи над бойните полета
и в птици душите се завръщат.
Дунавът белее и цъфналите вишни
разпръскват аромат над родните поля.
Венци ви вием за всички вас в прослава,
които в макове израснахте по бойната земя.
Поетите поеми за вас редят.
По лобните паланки и траншеи
отдаващи ви почит, за мира говорим.
Нека топлината в дома да запазим
и живота най-скъп да опазим.

ПОМЕН ЗА ДУШИТЕ

Догаря свещта. Вино, жито и питка
за помен. Спомени само в стаята
витаят. Паяче дантела е изплело
на портрета.

Дъжд вали – сълзи на времето.
И в душата на старица е дъждовно.
От очите ѝ – ручей.

Няма я луната, едничката ѝ дружка.
Небето се стъжни.

Какво от утрото да чакам?
Пореден ден. Поредна самота.
И гнездото под стряхата е празно.

Догаря животът.
Дали отвъд душите
ще се срещнат?

Сполай, Господи!
Амин!

***

Тамян.
Паница жито.
Вино.
Свещ запалена.
Душата се
изкачва
към небето
за ново начало.

СТАРИТЕ АЛБУМИ

От пожълтелите листи –
усмихнати лица.
Вглеждам се назад във времето
и мисълта ме води
по прашните пътища.
Подреждам спомени
на отминали срещи,
на далечни мигове –
искри от младостта.
Взирам се в очите,
а там откривам
друг един отминал свят.
Думи за обич и първи срещи
гонят съня ми.
По лицето усмивка заиграва.
Оживява черно-бяла снимка.

КАМЕННА ЧЕШМА

Когато на път се отбиеш
на сянка край някоя чешма,
заслушай се в гласа на водата.
Тя ще ти разкаже
за дюлгерина, който с пот я съградил
и частица от душата си в нея е вградил.
За мъката и радостта на всеки пътник.
Послушай я!
За нея има само
жадни и търсещи прохлада.
Равновесие в природата цари
и само хората го нарушават.

СЪДБА ЛИ Е

Вляза ли през пътната врата
на моя бащин дом, съдба ли е това
да чувам струните на есента
и на мама песента безкрайна
от небесните палати?
Ангел ли в небе крила размята
или облак бял надвесен е над мене?
Музата ми стихове реди от звънки думи.
В очите ми сълзи и светлина
във времето на листопада стихове плетат.
Съдба ли е това болката да споделиш,
а стиховете недописани
на времето да подариш?

БЯЛА

I.

Край брега на Янтра
в спомени съхранени
нектар от мъдрост
ме опива.
Дъх на билки,
тишина
и вяра
витаят във въздуха
на Бяла.
Часовникът от кулата
отмерва времето
и поредния сърдечен трепет
на хората в града.
От камбанарията на „Свети Георги“
влюбени гълъби съзерцават
застиналото лице на Вревска.
Цветя в признателност
заспиват в нозете ѝ.
Мемориал от мрамор
с две зеещи оръдейни дула
ни приканват да сведем глави
пред геройския подвиг на саможертва.
Читалище – стъпала,
към духовна светлина.

Скъпоценни думи
скътани в не една душа.
Театрална сцена –
фенер, огряващ
самобитния талант
на преигравани роли и съдби.
Пръски от фонтан
и детски смях.
И спомени щастливи...
Тупти сърцето ти, Бяла,
малко натъжено
за децата, далеч от родна земя!
Но ние сме тук!
И пазим духа ти буден!

II.

Събужда се градът.
От склоновете прииждат
птичи песни.
С Янтра утрото пристига
и оживяват двата бряга.
Потрепват зелените върби.
Малко преди маранята
влюбени двойки
ще съзерцават от моста
красотата.

Любовта им
пърха с пеперудени криле.
Всеки ден градът
рисува своята картина.
С детски смях
се чувства подмладен.
А в нощите стоят на страж
Вревска, Волов, Икономов,
Колю Фичето, Пирогов...
На поста си в музея
отдават чест,
оставили имената си,
загиналите за свободата
знайни и незнайни чеда.
Не потрепва въздухът.
Всичко е замряло.
Дрехите по тялото полепват.
Предчувствие долавям,
че скоро от баирите
дъжд съживителен ще дойде.

СВЕТЛИНИ НАД БЯЛА

Искри искрят над Бяла,
звездите в Янтра се оглеждат
и свеждат чела
край моста на Майстор Фичето.
Искри-сълзи блесят
върху цветята,
оставени за помен
на брега гробовен.
Духът на Икономов, Волов, Ангелов
брод през реката търсят още.
Вревска раните превързва
в съня на руския войник.
Тропот на копита вятърът довява.
Еква вик от славните драгуни
и „Здравствуйте, братушки!“
въздухът нажежава.
Искри, разпалвани
от перата на поети
и четките на художници.
Омайни звуци от клавишите
в песен се превръщат
и завладяват
сърцето на града.

Искрят светлини над Бяла
за бъдещето –
мост над забравата.

ГРАД С ОБИЧ СЪГРАДЕН

Моя скъпа на сърцето ми Бяла,
ти си шарки от грейнала черга,
ти си цвят, изпъстрил земята;
на Волов героизма безстрашен,
великото дело на Вревска.
На Фичето мостът безценен,
под който Янтра се свежда.
Моя хубава Бяла, в лозниците
лъч затрептял,
малко кръгче от пътната карта,
което пулсира на родна земя.
Приютила под своите сенки
историята на бойната слава.
Бяла, бяла като нозе на мома,
нагазила във водите платно да бели.
От вековната каменна кула
часовник отмерва епохи.
Гълъби изпълват простора
и камбаната на „Свети Георги“
известява изгрева и поредния ден.
Богомолци свеждат смирено глави,
а гласът на поп Тетрад от миналото се носи.
Звънват весели детски крачета,
засиява алеята под игривия смях
и пръски от водоскоци
пречупват топлината с хладина.

Читалището ни приканва
и разтваря врати за духовно богатство.
Два моста, над реката праметнати,
са нишките от нашата ДНК спирала –
минало, настояще и бъдеще,
които предаваме на поколенията.
Бяла с белоснежни върхари –
вятърът слиза от „Градището“
огъня в камината да разпали,
да грейнат в усмивка предани, неуморни лица.
Коне теглят тяги с товар-време
и звънят още ония 700 гроша...
„... ако моста не построя...
вземи ми главата...“

***

Не тъгувай за отиващото си лято,
за прецъфтелите вече цветя.
Не тъгувай за младежките любви,
нито за разпилените рапани по брега.
В дните ти ще останат рисунки на дете
и спомени за топлите лъчи на слънцето.
Перо от птица ще те гали в съня.
Не тъгувай за морето!
То ще измие сълзите на небето
и по облаци многолики мечтите ни ще литнат.
Есента чука припряно на прага,
идва с ветрове да изтупа празните гнезда.
Стопанка грижлива плодобра сбира.
Не се страхувай от зимните нощи.
Сняг нека вали и виелици да бродят по белите пътища.
Любовта между нас в камината огън ще разпали.
Опиши ме в стих, с рими ме нарисувай,
с огнени устни вдъхни ми живот!
Ще се родя от целувката ти, влюбено страдна.
В душата ти ще пея с омайно звънче.
Крилата песен ще бъда, пеперудена!

***

Отвъд пелерината на деня е тихо.
Спят цветя, птици и пеперуди,
почиват песните омайни, сгушени сред житата.
Тишината копнее за смях, за глас и олелия.
Искам да викна, ръце да размахам в четири посоки,
да събудя изгрева, хоризонтът да се обагри в цвят на макове.
Нощта ме стиска в своята прегръдка.
Боса ще се върна от царството на сънищата,
закичила косите си с пролетен цвят.
Песен на гургулица ще събуди деня,
смехът ще заиграе в прозорците.
Гълъб по вятъра ще ми изпрати перо,
за да напиша анализите на златния си листопад.
Нека е тихо!

***

Притихнал е градът.
Небето се снишава.
Мъглата спуска
непрогледна завеса.
Къщите
притварят очи.
Птица сънува
как утрото
се ражда,
повикано от
върбова свирка.

***

Всеки ден
с нещо се разделяме.
Умираме бавно
между порция смях
и порция отчаяние.
Изцеждат ни дните,
а ние сме пътници
от бързия влак.
На въздишка разстояние
е домът на покоя.
Но там
е следващата гара.

КЪСНА ЕСЕН

Паркът дреме
в късна есен.
Една жена
седи на пейка
сред окапалите листа.
Губи се в пространството
последната топлина.
Есенна жена
изгубила своя плодобр.

СЕНОКОС

След първия замах
сянката на крушата
се протегна след косача.
След всеки откос
птичийт хор в клоните
става все по-малък.

Свистене на коса
и трепет на крила –
пладнешко надпяване.

Под хладината на дървото –
опърленият гръб на косача
и замлъкнали песни
в сладка дрямка.

ДЕТСТВО МОЕ

I.

Старите албуми с пожълтели снимки
ме връщат в света на детството мило.
Боса тичам сред зелена морава,
слънчеви китки сред нея бера.
Обяздила вятъра, сред птици летя.
В летните вечери – в дланите светулки,
щурци пригласят на веди в съня.
Детство мое,
бълбукащо сред ромона на дните –
извор на живот!
В усмивките на внуци откривам те отново.
Със златен обков сияеш в сърцето ми,
носиш своята тайна.
Детство мое!

II.

В ръцете си баба вретено държи,
тънка нишка от вълна на него реди.
Бавно се смалява къделята от облак.
Дядо върви усуква за небесни люлки.
Мама шарени платна от дъгата тъче
и просторите с тях закичва.
Вехтата хурка дървояди проядоха
с ненужни вещи в мазето почива.
С писеца на времето пиша писмо,
по лунен лъч ще им го изпратя.

ЛИСТОПАД

Богата съм
в своята златна есен
с приятели,
стихове
и акварели от чувства.
Пътят пред мене
утъпкан е вече,
болят колената
от еднопосочния поход.
Какво ми остава
във време на плодобер –
да събирам с охота
даровете,
за мене отредени.
Лъчите на слънцето
ще вградя
в утрешния ден,
за да ме топлят,
когато налетят
зимни ветрове
и виелици засипят
обратния ми път.
Листа от старо злато
слагам в хербарий,
за да съхраня красотата
от отминаващия живот.

ПРЕМРЕЖЕНА ДАЛЕЧИНА

Дом, предаващ се вече на времето,
с незагаснало още огнище,
мъждукащо в душата.
Здравец, мъх и троскот
се качват по оградата
и превземат къщата и пътеката.
В самотните стаи само луната наднича.
От един прозорец се процежда светлина.
С празен поглед старица се оглежда
в премрежена далечина.
Няма ги! Няма ги децата!
Поеха към своите вселени
за хляба си насъщен.
Гнездо виат в чужда страна.
Тук детството остана сред дъхави поляни.
Болката чертае бръчка по набразденото чело.
В дланите снимките треперят
и избледняват със всеки изминал ден.
В сърцето хлад се настанява.
Под Богородица свети малкото кандило.
Едва-едва догаря и последната останала надежда.

СПОМЕНИ ОТ ХЕРБАРИЯ

Разтварям тетрадките с пожълтели листа.
Връщам се години назад.
Между кориците откривам листо
и цвят отпаднал, но съхранени от времето.
Спомени изпълват стаята ми.
Село, сгушено в пазвата между баирите,
слънце, завързано сякаш за крушата,
гнездата, накацали сред гъстите сенки.
Овчарите, косачите и летните вечери
тъжат за милувката на вятъра.
Нощвите на небето препълнени със светлина.
Мама беше още тука. Баба и дядо.
Орехова черупка преобърна каруцата
и сълзите в очите стават още по-солени.
Крилата ми от ден на ден губят своята мощ.
Тъжа: за ливадите, за песните, за полетата...
В душата ми някой цепи дърва, разцепва тишината.
Съдбата ми изпраща съдбоносен знак.
Ще се сниши над мен небето.
Сняг пътеките ми ще покрие.
Не се страхувам от това.
Край камината на своите дни
приказки на внуци ще чета,
стихове на листи ще редя
за живота между земята и небето.

***

Денят се заизкачва по върховете
и надниква в гнездата да се увери,
че всичко е в ред за необезпокояван сън.
Нощта разпалва светлините по небето.
Хладен вятър се готви пакости да стори.
Луната се оглежда как да го накаже.
Есента наедря карамелено-кехлибарена,
жълтна се сякаш е восъчна пита.
Крушата се закичи с медени камбани.
Песен на петли отнася златните ни дни.

УСМИВКИ ОТ СПОМЕНИ

Когато дните ми започват
от есента,
не ще допусна в душата си
печал.
В противовес на земните сили
запазих за себе си
птича пролетна песен,
аромат от напечен чернозем,
спомен за бягащи детски крачета,
лъч, показващ се през облак сив.
Запазих стръкче от зелени поля,
снимка от първата любов.
Изпълних килера на душата
с думи, все мили.
Хербаризирах чувства и усмивки,
кога се свършат моите сезони,
духът ми да не скита без цел.

ВЪРТИ СЕ ВРЕТЕНОТО НА МОЯ ЖИВОТ

Времето запрело е къделя.
Тънко, тънко съдбата нишка суче.
Дните тъкат платно
от минали въздишки,
от чувства съкровени
и надежди нови.
Молецът на нощта
нишката ще прояде,
вретеното ще замлъкне,
но платното
ще топли нечии спомени.

СЛЕД СТЬПКИТЕ

душата опустя.
Заскимтя като
пребито куче.
Захлопна пътната врата.
Уплаших се от тишина.
На вятъра се моля
при мене да те върне.
От затишие
белота в косите ми
времето втъка.
В очите ми –
тихи бури стаени.
Ръцете ми –
две реки към тебе.
Далече е морето.

***

В този свят пътища безкрайни
извиват снага като белопенна река,
като устремения полет на птичето ято.
Уморени крака спират под сенчесто дърво.
Няма път за обратно. Времето
е заличило отпечатаните стъпки.
Поемаш в различни посоки,
но една те отвежда до мене.
От моето горящо огнище топлина си вземи!
Нека бури да веят и листата есенни.
Какво от това!
Отново ще грейнат в очите слънца,
родени от пламъчетата на любовта.
Нестинари да бъдем под въглени живи.
Не спирай пред моста прегърбен на годините!
Върви към мене, там някъде в изгрева ще бъда,
закичила в косите си житата на полята,
птиците от небето, росата по цветята!
Ще бъда за тебе изгряваща луна
с пролетите от твоите сънища.
В мрачното ти небе ще бъда звезда,
наречена с твоето име.
Търси ме! Ще ме откриеш.
Видима за тебе ще бъда.
Дух съм, без който не можеш.

ЕСЕННИ ВЪЗДИШКИ

Надиплени облаци
между земята и небето –
мотив на отиващата
обрулена есен.
Спомен за мама
и сладко от дъхави дюли.
Чай на мащерка, ухаещ
в старинен сервиз.
Къде си, мамо,
със своите дружки?
Плетете мельо
от въздишките наши.
Корави като земята,
нежни, искрени и трудолюбиви,
признателност недочакали,
но до края си обич раздавали.

ПЕСЕННА ЕСЕН

Есенни спомени,
есенни мисли
като отронени капки
валят ли, ваят.
Какво сте за мене,
изписани листи?
Стихове в нощния час,
спомени-ласки
от моя любим?
Но душа не унива.
С лятото прошка
не си казахме даже.
От думи и спомени
низи реда
за идните дни.

ПРЕДПОСЛЕДНО ПЪТУВАНЕ

Тръгвам на път!
Семафорът ме гледа
със своето зелено око.
Зелени пред мене застават
върхове и пътища неизвървени.
Приканват ме птици, ели
любовта си със тях да споделя.
Но бърза устременият ден
в скачащи сенки.
Ще достигна ли своята гара?
Дали е обсипан с рози перона
или в трева е избуял споменът
за пътник недочакан?
Пътувам към залеза на своя ден,
съчувствено колелата припяват.
Римувам думи за обич.
На кого ли да ги оставя?
Ще слеза от влака в зори,
но там ще срещна ли своята есен?

ДО СЛЕДВАЩАТА СРЕЩА

Приятели и близки поемат пътя
за отвъд.
Неизменно е това, но от крилата
отпада перо подир перо.
Верен знак това е, че летежът
е до време.
Не искам да съм в клетка,
а над простора да се рея.
От стълбове ме гледат
застинали лица.
С кого диалог да водя?
Не бързам!
Ще стигна,
където вечно зима властва.
Сега съм още тук.
И слънцето изсушава сълзите ми.

***

Капки дъжд,
подгонени от вятъра,
почукват по перваза.
Отпращат съня.
Куче вие
протяжно
сякаш се кара
на есента.
Листи затлачват
улиците.
Сиво е.
Няма пролог
към небето.
И птиците
ги няма.
Баба на небето
точил млин.

НА ПОСЛЕДНАТА ГАРА

Запустяла гара.
Глух коловоз.
Оттук не минават
влакове.
Няма закъснели
пътници.
Денят преваля,
а вятърът
не донася писък
на свирка.
Кой ли си спомня
за перона,
наситен с въздишки?
Коловозът е
с корозирало сърце.
Бурени властват
над времето.
Облечени в грижи,
очакваме
последното пътуване
нагоре, към звездите.

***

Бащино огнище, древен майчин корен,
албум с детските ми снимки,
където слънце грее огнелико,
а в нощта звънче припява на щурците.
Зиме, край огнището събрани,
слушахме в захлас приказки за змейове и хали,
за девиси и чудни хубавици...
Ухаещата пита на мама от ръцете
търкулна се и след нея ний поехме.
Жадуваме за живот, изпълнен с песни.
Босоноги крачета тичат пред нас.

ДЕТЕ

В септемврийски ден на прегарящо слънце
си родено, мое мило дете.
С глас на арфа изпълни дни и нощи
малко бяло ангелско създание.

В очите ти слънце се отразява
и всяка болка тялото напуска,
сякаш миро в душа прелива,
извисена над съдба и време.

Звезда ли си от небосвод далечен –
със стъпка на кошута пристъпяш.
Един ли момък насълзен остана.

Завинаги мое чедо си оставаш.
Дори след толкова луни
твоя смях ще слушам до забрава!

ИЗТИЧА РЕКАТА НА ВРЕМЕТО

*„Събрали длани на земята,
живеем сякаш на небето.“*

Евтим Евтимов

Мама изпи
последната чаша.
Болката ѝ стихна.
Духът пое
към звездите.
От чернозема
поникнаха цветя.
Реката на времето
отнесе спомените.
Ликът остана
в сърцата ни.
В борбата да оцелеем
обръщаме гръб
на малките радости.
Гоним порива на дните.
Търсим истината
в света
от недоверие.
Животът между дланите
изтича.

ПЕСЕН НЕДОПЯТА

Всеки ден без тебе, мамо,
е угаснало огнище,
цвете, изгубило
своята калинка.
Смали се небето
без усмивката ти.
В сълзите ми
птици се къпят.
Няма те!
Гласът ти
е свещено тайнство.
Песен си
недопята, мамо!

МАМА В НЕБЕСНИЯ СИ ДОМ

Мама, когато предаде Богу дух
и душата ѝ напусна тялото –
положихме я при баба и дядо.
В тази яма жестока
с корени се бори,
усмивката ѝ прасковена
по стебло се изкачи
и на слънцето засия.
Отдавна я няма,
но с разперени клони
за прегръдка
ме среща дървото.
С болката си нахрани
земните твари.
Сега е етерна
в небесния си дом.
Навярно меси хлябове
и на слънцето ги изпича.
Всички са там – баба и дядо
и другите им деца.
Преди време и татко
запретна ръкави,
при тях отлетя.

Със сестра ми тук стоим,
казват – рано е още
при тях да вървим.
С мама говоря. Често спорим,
а не чувам гласа ѝ.
В главата ми мисли долитат
през пространствата.
Отдавна вече не плача.
Вечер гледам звездите,
но студено те блестят.
Мамо, навярно все си си същата,
неуморна – ставаш в ранни зори,
премиташ Млечния път,
бързаш на някого добро да сториш.
Какви пъстри губери тъчеше, мамо!
Градините бяха в цветя.
Пътеките, прозорците, дори блузите ми
бродираше с тях.
Знаеш ли, мамо, моите два цвята
семена засяха и ми е пълна градината
с детски смях и усмихнати слънца.
Мамо, скоро ще пропее петелът,
теглещ походите на деня.
Щастлива съм!
Твоя дъщеря.

МАМА

Дошли сме – откъде? Накъде вървим?

Омар Хаям

*

Мамо,
от мъглата ли
изплете блуза,
че стъпките ми
бягат
към хоризонта?

*

Стене пътната врата
за мама,
която пое
към звездите.
Молитва
пред Богородица
чета.

*

„Ти знаеш, дъще,
как да ги напътстваш“ –
мама изрече
и болката в себе си
закотви.

Децата ми –
две слънца,
живота ми
огряват.

*

Погледът на мама,
зарейн в тавана,
а мислите –
в страната
на лалето.

*

Пеперудени сънища
я прегърнаха.

Мечтаеше да оздравее и да посети Холандия и Белгия.

*

Проблясват куките,
слънчеви зайчета
бягат по стените.
От шарките
денят отпива
и сътворява песен.

*

Всяка пролет
засаждам цветя.
Гледаш ги
от небесната градина.

*

Стихове за теб реда.
От обичта ми
думи поникват.

*

Писмо от раздавача.
Спомен за смокиново сладко.
Приятели отдалече
мислят за тебе, мамо.
Молитва пред Богородица
изричам.

*

Проблясват иглите
в ръцете ти,
а слънцето в косите ти
играе.
Слънчогледи изгряват
под пръстите ти,
мамо!

*

Лист отронен си!
Вечерта те приютява
в своята постеля.

*

Щурецът не пее
своята тъжна песен.
Дали за тебе тъжи?

*

Смъртта те отне.
Не вярвам в нея.
В сънищата
ще се срещаме отново.

*

Болката затихна.
Мамо, спиш ли?
Или пое към
вселенската шир?

*

Помня чешмата
край селското дере.
Запретнала фуста,
с посивели нозе
мама пере.
Избистря цветът
на дъгата.

*

Вечерта не избродираща звезди.
Вятърът виновно проплака.
Дъжд ли заваля
или от очите потекоха сълзи?
В мрака
подплашена птица
изпърха с криле.

*

В основите на своя дом
сянката си вгради.
И в сянка се превърна.
Кучето на двора
те очаква
всяка вечер.
От надгробния портрет
усмивка ни изпращаш.

*

Под камъка с името ти
спи гущер на сянка.
Не е ли метаморфоза?
Сестра на слънцето си, мамо!

*

Как да те прегърна,
като само спомен си?
Времето щит
в сърцето ми заби
и рана дълбока
остави.

*

Слънцето в морето се скри.
Дали стъпките ти
ще чуя
в утринния бриз?

*

Домът ти, мамо,
с бяла пелерина
затрупан.
Обичта към нас
в кокичета израства.

*

В ръцете ми се сви,
смали се, мамо!
Спря сърцето ти да бие.
Приюти се за вечен сън.
Последно дихание
в зимната нощ.
Часовникът спря
да отмерва времето ти.

*

Домът обезлюдя.
Само паяче плете
по старите икони.

*

Птица ли изкълва
дните ти?
Годишните кръгове
се свиха
от непрестанния
ритъм на болката.
Остана копнеж...
Бързотечната ладия
по Стинкс се носи.

*

Сънувах как змия
ме ухапа.
И ухапа ме тя...
Отровата ѝ се впи
в живота ми.

*

Черното око на мрака
те видя
и с жаден поглед
те покри.
Засмука те небето.
По улея на вихрушка
се изкачи.
Сега засяваш
небесната градина.

*

Ръцете ти –
два ствола на дърво –
прегръщат ме!

*

В кръчмата-живот –
последно раздаване.
Поемам своята карта.
В коя посока да поема?

МАМА В НОЩТА МЕ НАВЕСТИ

И събраха се вселените.
Кошница от лунна светлина
времето плете.
Закичила звезди в косите,
със сияйна красота
и ангелска усмивка,
с юлски полъх,
и песни на щурци,
с дъх на узрели жита
при мене се отбиваш
в съня ми.
Нека път далечен
помежду ни да стои,
скъп спомен –
букет от забравки –
свила съм в сърцето

Не си отивай!
Остани още миг.
Препускат бързите
коне.
Животът ти подложи
крак
и полетя от стремето
по сипея.

Кога ще свърши този
непрестанен бяг
с бързината на мисъл
и неписани закони?
Изгубих се в лабиринта
на душата си.
Почакай малко!
Моля те!
Нима не осъзнавам,
че това не са коне,
а ангели небесни!
Свята си за мене, мамо!
Богородица в моето сърце!

МАМО,

толкова далече е времето,
когато си тръгна...
В съзнанието ми
се заби мисъл,
която кърви и обагря изгрева.
От възвишението вятърът
ме целува с твоите устни.
Ако забрава изтлее болката
и южнякът стопли премръзналите вени,
отново на дивана от шарени кълбета
спомени ще плетеш –
топлина за душата ми.

Слънчеви зайчета –
съчки
за огъня в сърцето ми.

МАМО,

слънцето присяда на хълбока на хоризонта
и събира последните отблясъци на деня.

Очите ти – изпечена земя – се взират
в приближаващата тъмнина.

Старият дом поскъръцва с ревматични панти.

Дълга е нощта, но за сънища нямаш време.

Мислите – разпиляно стадо – напират.

В есента децата ти подириха гнездо.

*

Слънцето припича.

Под старата круша татко е сам.

Брои дните до зимата.

*

От хълма гледа мама.

Там е нейният дом

за вечен покой.

Птици припаяват.

*

Тамян. Паница жито. Вино.

Спомен за мама.

Толкова е далече!

МАЙЧИНА УТЕХА

Когато облак надвисне над деня ми,
къде утеха за душевен мир да търся?
Мама отдавна в небесни покои почива.
На кой праг да потропам,
когато домът немее?
Молитва, мамо, изричам!
Дано ме чуеш
и ангел за помощ
изпратиш.
В сърцето спомен съм съхранила
за твоята усмивка лъчезарна.

Когато суховеят ми стане гост,
мисълта за майка покой
на душата ми ще дава.

***

Сънувах сън.
Знойното лято.
Вървя през полето
с дъх на пшеница.
Коларски път
вие снага в маранята.
Уморено притварям очи.
В небето от облаци няма следа.
Птици лениво размахват златни крила.
В далечината – конски копита.
Ритли в пъстри шарки огрени.
Смях и песни...
Сякаш дочувам гласа на мама.

***

Изгуби се каляската.
В тиква се превърна.

Дъждове се настаниха в мене,
а аз съм жадна за майчина прегръдка.

Надеждата мрака я покри.
Откъде лъч светлина да съзра?

С избелялата риза на утрото
по нов път ще поема.

Дано се срещнем отново!
За духа граници няма.

БЪДНИ ВЕЧЕР

Мама от сълзите на времето
омеси хляб.

Татко го разчупи за бъдното.

Устните изричат

молитва

за здраве.

В чашата с вино –

лица на предци.

От камината ни пази

семеият Дух.

СПОМЕН ЗА ОГЪНЯ НА ХЛЯБА

По истински случай

Когато на почивка далече отивах,
мама рече:
– Дъще, остави тук куки и кълбета!
Не заплитай дните си!
Съвета не послушах,
нетърпеливо пред фурната спрях,
хляба свещен в ръце поех.
О-о-о, прясно изпечен!
И дланите ми набъбнаха даже.
Не послушах мама!
Думите ѝ вместо целувка
като пирон се забиха в дланта ми.
На дърветата в балкана
съвети непоискани раздавах.
Слънчеви зайчета при мене се спираха,
но как да ги погаля,
когато помня спомена за хляба
и изранените ми ръце?
А и мама отдавна я няма...

РЕКИ В ДУШАТА МИ ПЕЯТ

Татко говори с мрака,
мама е на път далечен,
откъдето връщане няма.
Със погледа ѝ
пеперудите далече отлетяха.
И аз след тях
багажа си стягам,
непрежалила още
живота ѝ.
Посреща изгрева
смехът на дете.
Аз питам:
с надежда ли
в пътя вървя?
Господи, отсъди,
преди да стигна края!

ТЪНКА НИШКА МАМА ПЛЕТЕ

Мама в небесната градина
златна нишка от небето
спуска.
В ръцете ѝ
куки игриво проблясват.
Наметка, свивка, лицева, права
(бод за всеки земен ден).
Цветовете на дъгата
в пъстри шарки
ред по ред реди –
за огненото лято,
за зеленината на гората,
за житните поля,
морето...
Тънка нишка все плете,
плете.
Неусетно към земята приближава.
Някой ден за нея ще се хвана
здраво
и с ангели по нея ще се
изкача.

НА ПЛАМЯНА

I.

С моята внучка вървим ръка до ръка.
Тя е същи Везувий – въпроси задава,
родени в нейната малка глава.
Възприема света през своя кръгозор.
– Бабо, защо небето не е равно синьо,
а облаци рисуват приказна страна?
Ако беше еднообразно лико,
щеше ли да му се наслаждаваш,
в рисунки да го пресъздаваш
и облаци да разстилат
сребристокрилите си мрежи?
Ако нямаше звезди по него,
как щеше да мечтаеш
за космически пространства
и невидими за нас светове?
Ако слънцето не те събужда сутрин,
какво би бил денят без светлина?
– Не би видяла птиците в небето
и цветята усмихнати на деня.
Те ухание ти пращат
и с кръвта във вените се смесват.
Да обичаш родната страна, че тук
небето, слънцето, дъждът, земята –
за тебе те са царство, малко мое зрънце.
За твоите крила са те простор.

II.

Вървя към залеза,
а ти към изгрева отправяш взор.
Вървим с неравна крачка.
Нозете ми все по-тежки са,
а тебе младостта те окрилява.
Аз спомените във стиха си пресъздавам,
а кръгозорът нов свят пред тебе просветлява.
Лудувай, в слънце се къпи
и грей над суетата!
Със вятъра се надпреварвай
и себе си бъди докрай!
Над мене мрак ще се надига –
на крачка съм пред него аз.
И двете вплетени ръце
все някога
земния ни път ще разплете.

ОБИЧАМ ТЕ, РОДИНО!

Денят прегаря.
Животът е недопушена цигара,
от илюзията остава само пепел.
Премрежен е погледът на съдбата,
в него слънцето се оглежда.
Длан над челото лъчите възпира,
но сълзи следи по него оставят.
Южнякът ще изгони ли зимата,
когато пристан в душата намери?
Усмивката ще съживи ли
прегорелите треви?
На вик за помощ
дали само ехото ще отговори?
Под Кръста ти коленича, земя!
Ти майка си и мащеха в едно.
Къде глава да склоня в последния си ден?
Приютяваш, а после
чедата си в изгнание изпращаш.
Защо десницата ти толкова е тежка,
че изкупление дирят в чужда страна?
Аз няма да го сторя.
Тук, в тебе ще остана,
Родино!
Дано децата ми
моя корен вечно следват!
Стъпките на Левски отекват
в моя път.

Книги от същия автор

- „С крилете на птица“ (2001) – стихотворения
- „Между изгреви и залези“ (2009) – стихотворения и хайку
- „Паяжина от лъчи“ (2010) – стихотворения (с Иван Северняшки)
- „Кръговрат на чувствата“ (2011) – стихотворения и хайку
- „Душата ми е влада“ (2014) – стихотворения
- „Тайнопис по небето“ (2015) – хайку
- „Волтова дъга“ (2016) – sms стихотворения
- „Знак за жена“ (2016) – стихотворения
- „Приятелство между редовете“ (2017) – проза (по писма на Иван Коларов)
- „Обичаме те, Юлия“ (2017) – проза (посветена на баронеса Юлия Вревска)
- „През сезони и дни“ (2018) – хайбуни
- „Спасени думи“ (2018) – хайку
- „Песъчинки в зъбите“ (2019) – афоризми
- „Сълзи по клепачите“ (2019) – стихотворения
- „Евина дъщеря“ (2020) – стихотворения
- „Обичаме те, Юлия“ (2020, второ преработено и допълнено издание) – проза
- „Река многоцветна“ (2021) – хайбуни, импресии, фрагменти
- „Слънчеви камбани“ (2021) – апева
- „Пред прага на Мелпомена“ (2022) – проза

СЪДЪРЖАНИЕ

Размисли на лунна светлина	3
Рожден ден	5
Босилковци	6
Село с име на босилек.....	7
Родно село	8
Живот без светлина	10
Село, местило своите къщи	11
Детство	12
Тъничко гласче	13
Бащин дом	14
Дом запустял със срутени комини	16
В старата къща бродят сенки	17
Пред прага на есента	18
Бащино огнище	19
Косач	20
Пролет	21
Баба	22
Приятелю далечен	23
Гергьовден	24
Училище мое	25
Църква	26
Връщам се към своя корен	27
Старият дом	28
В Янтра се къпят звездите	30
Носталгични спомени	31
Предци	32
Паисий ни зове от отвъдния свят	33
Денят е изпълнен със суета	34
Жътварско време	35
Свети Илия затропа с колесница	36

Люлка за спомен	37
Утрото отпива сутрешен чай	38
Тишина	39
Разгръщам сънищата	40
На тез, които... ..	41
Помен за душите	42
Тамян	43
Старите албуми	44
Каменна чешма	45
Съдба ли е	46
Бяла	47
Светлини над Бяла	50
Град, с обич съграден	51
Не тъгувай за отиващото си лято	53
Отвъд пелерината на деня е тихо	54
Притихнал е градът	55
Всеки ден	56
Късна есен	57
Сенокос	58
Детство мое	59
Листопад	60
Премрежена далечина	61
Спомени от хербария	62
Денят се заизкачва по върховете	63
Усмивки от спомени	64
Върти се вретеното на моя живот	65
След стъпките	66
В този свят пътища безкрайни	67
Есенни въздишки	68
Песенна есен	69
Предпоследно пътуване	70
До следващата среща	71
Капки дъжд	72

На последната гара	73
Бащино огнище, дъвен майчин корен	74
Дете	75
Изтича реката на времето	76
Песен недопята	77
Мама в небесния си дом	78
Мама	80
Мама в нощта ме навести	88
Мамо	90
Мамо	91
Майчина утеха	92
Сънувах сън	93
Изгуби се каляската	94
Бъдни вечер	95
Спомен за огъня на хляба	96
Реки в душата ми паят	97
Тънка нишка мама плете	98
На Пламяна	99
Обичам те, Родино!	101

Павлина Петкова
СПОМЕНИ ОТ ХЕРБАРИЯ. *Стихотворения*
Българска, първо издание

Предпечатна подготовка и оформление
АСТАРТА, e-mail: astarta.publ@gmail.com

Формат 60/84/16
Печатни коли